

рътъ ни, винаги строгъ и сериозенъ. Строгъ бѣше той и къмъ религиознитѣ ни задължения. Никакви молби отъ никого — поне веднажъ не можаха да го склонятъ дори за едно блажно меню презъ дългия Великъ постъ.

Този день, както винаги, майорътъ домакинствуваше масата. Отъ дветѣ му страни въ строго старшинство се редѣха ротнитѣ командири — все изпитани въ боеветѣ капитани, поручицитѣ, подпоручицитѣ и офицерскитѣ кандидати. Рѣдетѣ на всички ни сж заключени подъ масата, а два стрѣка чесънъ красѣха приборитѣ ни за ежедневенъ аперитивъ.

Флангътъ на ротнитѣ командири свършваше съ поручикъ Стефановъ — Иц а т а, както го наричахме. Безграниченъ добрякъ и веселякъ, нека си признаемъ, безъ него не бихме могли въ нищо.

Както всѣки смъртенъ, и Ицата имаше своитѣ слабости. Съ лѣвата си ржка той неуморно поддържаше дългата извита надолу пискюлия, подарена му отъ германцитѣ, лула, която винаги димѣше. Съ дѣсната си пѣкъ ржка гладѣше прошарената си вече брада и когато говорѣше, ако лулата е въ устата му, не обръщаше глава къмъ никого. Просто мърмори нѣщо, а наоколо чули и не чули — смѣятъ се. Обаче, задъ завесата на шегитѣ си, той пускаше и доста дръзки подмѣтания и то съ единствената цель да смекчи майора за нѣкоя